

Bevroren Kerstomaatje

De dag voor kerstmis kwam ik als ongeleid projectiel aan m'n einde en dat was eergisteren. Het lijkt veel langer, maar precies zo lang duurt het om in een verrot rood plasje in een vergeten hoek onder de kast op te drogen. Het begon heel wat maanden geleden met mij. In een groene wirwar van kruidig en giftige stinkende takken kwamen wel duizend gele bloemetjes. Parmantig en eigenwijs blikten zij de wijde wereld in, die vooral bestond uit blauwe lucht waarin een koperen ploert scheen; een appelboom verderop, die laat in de middag schaduw gaf en voorts zorgde welluidend vogelgetjilp voor de broodnodige variatie.

Om een lang verhaal kort te maken, de bloemetjes werden bezocht door de bijtjes en ik, samen met wel duizend broertjes, zusjes, neefjes en nichtjes kwamen tot wasdom. Eerst waren we kleine groene balletjes met kroontjes op. Ja, we hadden een koninklijk leven daar zo rustig hangend tussen het riekend lover.

Zo nu en dan kwam er een groot insect voorbij, dat zich over ons heen boog en zoemde dat zij ons even moest 'checken'. Dat was beangstigend, bepaalde zij wat ons lot zou worden? Zodra bij een van ons het schaamrood op de kaken verscheen, begon het insect genoegzaam te kirren. We werden meedogenloos afgerukt verdwenen tussen de evenzeer schaamrode lippen van het insect en onder goedkeurend gebrom verorberd. Of we belandden met zijn allen op een hoop in een rieten mand. Soms werden we ongekroond geplukt en dat was mens ontierend. Onze velletjes scheurden wat en ons zoetrode sap droop als tranen langs onze bolle wangen.

Ik werd zowaar gekroond geplukt en redelijk voorzichtig tussen duim en wijsvinger schoongewreven, alsof ik vies zou zijn. Vervolgens belandde ook ik in de rieten mand, met het gevaar dat mijn gespannen huid zou knappen, want ik was bloedrood.

We werden gewassen in ijzig water en mochten vervolgens uitdruipen in een vergiet. Vervolgens werd de helft van ons tot pulp vermalen in een mixer en opgeleukt tot gazpacho met kruiden en knoflook. Voor sommigen van ons was de fruitschaal de eindbestemming. Dagelijks werden door een gretige hand een paar van ons uitgekozen en gehalveerd gedrapeerd op een salade.

Ik zelf belandde met nog wat vage familie in de la van een diepvries. IJzig vervielen we na wat ongehoord gekreet in een kille sluimer. Soms werd de la opengerukt en deed diezelfde gretige hand een greep in ons tot koud en keihard verworden rode balletjes. Niets bleef van ons over als we in de hete soep geslingerd werden, laat staan dat van onze heerlijk zachtzoete, fruitig en vitaminerijke smaak nog iets waar te nemen was. Ik was het laatst overgebleven van die hele oogst van dat jaar 2005. Als een knoertig hard balletje rolde ik op de grond. Wit uitgeslagen door de plotselinge warmte om me heen kreeg ik een schop van een schoen. Ik schoot weg. Als een ongeleid projectiel rolde ik onder de antieke kast. De rest weet u.